

Pod Kingstonem

Mobil hlasitě zapípal.

Jsou lidé, které zapípání mobilu dokáže vážně vyvést z míry. Mohou pak začít splašeně pobíhat, křičet, ohrožovat všechno a všechny ve svém dosahu. Jiní zase začnou dotyčný přístroj hledat, i když mnohdy leží přímo před nimi.

Já takový nejsem.

Když se jeden vyučí veterinářem, stane se z něho v nejryzejším smyslu slova někdo jiný. Nejen že pak dokáže snést pohled na krev nebo vnitřnosti, tedy takové věci, při jejichž spatření normální lidské bytosti padají do mdlob, ale také mu to rychle myslí, je bystrý a – v neposlední řadě – není lekavý a zbrklý.

Takže jsem nechal mobil ještě párkrát pípnout, abych se ujistil, že mě nešálí sluch, a teprve pak ho zvedl.

„Prosím.“

„To mám radost, že jsem vás zastihl!“ zahlaholil bodrý hlas jednoho z mých vysokoškolských profesorů (raději ho nebudu jmenovat).

„Jak se daří?“

Protočil jsem oči, což naštěstí nemohl vidět, jinak by se nepochybně rozčílil. „Pane profesore, vždyť jsem před týdnem promoval.“

„No a?“

„A nic. Poslyšte, já vím, že jste mě měl vždycky docela rád, ale máte nějaký zvláštní důvod volat mi...“ pro jistotu jsem zkontroloval svítící digitální budík vedle sebe, ale od chvíle, kdy jsem to udělal naposledy, uběhla sotva minuta, „ve čtvrt na čtyři ráno?“

Normální člověk by se v téhle chvíli vzpamatoval, omluvil se a zavěsil s tím, že zavolá v civilizovanější hodinu. Další důkaz toho, že profesori – a zvláště tento – nejsou normální.

„Mám. Našel jsem vám práci.“

Oddálil jsem mobil od ucha a vrazil si do něj prst, abych se ujistil, že nemám něco se zvukovodem. Když mi došlo, že asi ne, přeptal jsem se: „Říkal jste *práci*?“

„Jistě,“ potvrdil milý potrhlý profesor mírně překvapeným tónem. „Něco se vám na tom nezdá?“

Kdybych mu měl vysvětlovat, *co všechno* se mi na tom nezdá, trvalo by mi to do zítřka. Takže jsem se radši rozhodl jen dělat překvapeného, což mi vzhledem k okolnostem nedalo moc práce. „Ani ne, ale já už práci mám, a vůbec, nemůžete zavolat tak za pět hodin? Rád bych si ještě pospal.“

„Vy máte práci? Vážně?“ Poprvé za dobu, co jsem ho znal, se do profesora hlasu vloudil sarkasmus (ale jak se tam dostal, to vážně netuším). „A co děláte?“

„Možná vás to překvapí, ale jsem veterinář,“ odsekl jsem příkře. No co, zasloužil si to. Nemá mě budit tak brzo.

„Po formální stránce určitě,“ odvětil profesor, jako když máslo ukrajuje. „Ale povězte mi, už za váma někdo přišel?“

Musel jsem přiznat, že ne.

„Tak vidíte!“ zajásal profesor.

„Ale mě to nevadí,“ vyhrkl jsem rychle – možná až příliš rychle.

Zbytečně. Profesor už mluvil a nedal se zastavit: „Ano, jistě, *teď* vám to možná nevadí, *teď* ještě nějaké peníze máte, ale co až vám dojdou? Z čeho budete platit nájem, co budete jíst? Já vám nabízím práci s výdělkem milion liber ročně...“

Ještě že jsem seděl na posteli. Mobil mi upadl jenom na deku. Setkání s podlahou by nemusel vydržet. Zvedl jsem ho a opatrně se ujistil: „Promiňte, říkal jste *milion liber ročně*?“

Taxi už čekalo venku.

Řidič vystoupil a ochotně převzal obrovský kufr, s nímž jsem se vláčel, načež pod jeho vahou podklesl v kolenou a třaslavým hlasem se přeptal, jestli tam nemám kamení.

„Kdepak,“ zavrtěl jsem hlavou, „jenom nějaké nástroje, pár knih, notebook, přenosný skener...“

„...pár bomb...“

„...mobil, pytlík křupek, oblečení, pár lahví, takové ty věci, které si člověk bere s sebou, když cestuje za prací, znáte to.“

Taxikář, jehož prací bylo rozvážet lidi a jejich zavazadla všude možně, nejspíš nechápal. Spokojil se s nic neříkajícím pokrčením ramen a hodil můj kufr na zadní sedadlo (do prostoru k tomu určenému se nevešel). Možná poněkud hrubě – zaslechl jsem zlověstné zařinčení skla, skoro jako by...

„Kristepane, člověče, pozor na to víno!“

„A kam vlastně jedeme?“ zeptal jsem se, sotva jsme vyjeli.

Taxikář se na mě podíval jako na vraha. „Vy to nevíte?“

„Ne,“ přiznal jsem. „Víte, mě před chvílí vytáhl z postele můj profesor s tím, že pro mě má práci. Řekl mi, že se mám sbalit a vyjít ven, že tu na mě bude čekat taxík, který mě tam doveze. Ale kde je to *tam*, to nevím.“

Nějakou dobu bylo ticho, rušené jen skřípáním náprav a nepopsatelným sténáním motoru. Pak se řidič ozval: „Kingston nad Temží.“

„Ale co tam budu *dělat*?“

Další ošklivý pohled. „To vám ten váš profesor taky neřekl?“

„Ne.“

Taxikářovi asi došlo, že se chová hrubě, a odvětil trochu mírněji: „Podívejte, jste veterinář, že?“

„Ano.“ *Jak to, že toho o mně tolik ví?*

„Tak to asi budete pracovat pro zoo nebo pro nějakýho soukromýho chovatele.“

Po zbytek cesty jsme družně mlčeli.

Kingston nad Temží je od Londýna vzdálený kolem dvanácti mil, záleží na tom, jakou cestou jedete. Takže ten zbytek cesty netrval ani půl hodiny a mohl jsem se s nerudným taxikářem rozloučit. Vysadil mě na jakémsi malém náměstíčku, kde čekali další dva muži a krátili si dlouhou chvíli pokuřováním doutníků.

Menší z nich, jenž tvarem připomínal soudek, mě kupodivu spatřil dřív než jeho vysoký (a tenký) společník, a mohutným hlasem zabučel: „Haló, vy tam, s tím kufrem! Jste pan Harrison?“

Nad tím oslovením jsem převrátil oči v sloup, ale odvětil jsem: „Ano, ale netuším, co vám je do toho.“

„Půjdete s námi,“ vložil se do toho vyšší z dvojice. Dneska už mě nic nemohlo překvapit, jinak bych se určitě podivil, jak tenký a pisklavý má hlas.

Celé to nepříjemně připomínalo razii tajné policie.

„Nevím, jestli se mi chce,“ kontroval jsem.

„Proboha, člověče,“ vložil se do toho tloušťík, „to vám profesor neřekl, že máte jít s náma? Vím, že byl vždycky tak trochu...“ zaváhal, „...divný, ale to bylo určitě tím, že byl tak přepracovaný. Chudák někdy pracoval tak dlouho, že ani nevěděl, kde mu hlava stojí, ale říkal, že tohle vám určitě sdělit nezapomene...“

„Očividně zapomněl,“ ut'ál jsem soudkovitého mužíka v nejlepším. „A vy jste kdo?“

„Jmenuji se Peter Johnson,“ odříkal tlustý muž s neutrálním výrazem ve tváři, jako by šlo o nějakou nesmírně složitou frázi, kterou se musel naučit nazpaměť. „A tohle,“ pokynul hlavou ke svému společníkovi, „je John Fletcher. Děláme pro Kingstonskou podzemní zoologickou zahradu...“

„Kingstonská podzemní zoologická zahrada?“ přerušil jsem ho. „Co to zase je?“

Pokud trpíte klaustrofobií a nesnášíte vysoké rychlosti, ani se nesnažte získat místo v Kingstonské podzemní zoologické zahradě. Poněvadž je podzemní a víceméně tajná (ví o ní jenom ti, kteří si mohou dovolit zaplatit vstupné, a zaměstnanci), jediná cesta vede přímo dolů – a sice výtahem a pořádně rychle.

Přímo na náměstí stála telefonní budka. Johnson se nejdřív rozhlédl, jestli někdo nezevluje poblíž, a pak nás nahnal dovnitř. Ocítl jsem se přimáčknutý ke stěně, protože tloušťík samotný zabíral většinu stísněného prostoru a musel se tam vejít ještě i Fletcher.

Pak se podlaha zničehonic propadla.

Svištěli jsme dolů úzkým tunelem tak rychle, že mi až hvízdalo v uších. Podle podivných mlaskavě skřípavých zvuků, vždy následova-

ných šťavnatými kletbami, se dalo soudit, že Johnson svým rozměrným tělem škrťá o stěny. V té rychlosti to nemohlo být nic příjemného.

Zastavili jsme tak prudce, že jsem poskočil kousek nahoru.

Jakmile jsem se rozhlédl, došlo mi, že jsme přistáli v jakési pracovně – ale velmi, opravdu velmi rozlehlé pracovně.

Podlahu té místnosti ode zdi ke zdi pokrýval vysoký, hustě tkaný červený koberec, stěny lemovaly četné skříně a vitríny a zhruba uprostřed – nakolik přesně se dá zjistit střed dokonale kulaté prostory – stál stůl z třeshňového dřeva, za nímž v křesle seděl muž.

„Tak jsme ho přivedli, pane řediteli,“ oznámil Johnson.

„Dobře,“ odpověděla postava v křesle. Do tváře jsem tomu muži neviděl, protože tonula ve stínu. „Můžete jít.“

Moji průvodci tiše přešli místnost a vyšli z ní dveřmi umístěnými ve výklenku asi pět palců nad zemí (očividně proto, aby při otvírání nepoškodily koberec). Opatrně za sebou zavřeli.

„Tak si pohovořme, pane Harrisone,“ vyzval mě ředitel.